

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové, JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **S. A.**, zastoupeného advokátkou Mgr. Bohdanou Novákovou, se sídlem Pod Terebkou 12, Praha 4, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, PP 21/OAM, Praha 7, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 21. 6. 2006, sp. zn. 47 Az 17/2006,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 12. 4. 2006, č. j. OAM-293/LE-C06-C09-2006, Ministerstvo vnitra (dále jen „žalovaný“) zamítlo žádost žalobce (dále jen „stěžovatel“) o azyl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu).

Stěžovatel proti rozhodnutí žalovaného podal žalobu, kterou Krajský soud v Praze zamítl podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), rozsudkem ze dne 21. 6. 2006.

Rozsudek stěžovatel napadá kasační stížností, a to z důvodů obsažených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., a namítá tak nesprávné posouzení právní otázky krajským soudem, vady řízení před žalovaným a nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí.

V doplnění kasační stížnosti pak stěžovatel shledává, že postupem žalovaného byl porušen článek 3 a článek 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (publ. pod č. 209/1992 Sb., dále jen „Evropská úmluva“), když na Ukrajině mu hrozí pronásledování ze strany věřitelů, od nichž si půjčil peníze na léčení svého syna a studium druhého syna. V těchto skutečnostech spatřuje jednak azylově relevantní důvody ve smyslu § 12 zákona o azylu a jednak hrozící zásah do jeho práva na ochranu před mučením a nelidským zacházením podle článku 3 Evropské úmluvy a práva na respektování soukromého a rodinného života podle jejího článku 8, jak byla tato ustanovení vyložena v judikatuře Evropského soudu pro lidská práva.

Dále stěžovatel brojí proti tomu, že byla jeho žádost o azyl zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, a připomíná, že za zjevně nedůvodnou nemůže být označena žádost o azyl motivovaná obavou z nelidského a ponižujícího

zacházení, v níž měla být zvažována celá řada mezinárodních a ústavních právních norem, stejně jako komunitární *acquis*.

Do třetice pak stěžovatel brojí proti tomu, že bylo řízení před krajským soudem vedeno v jazyce, kterému dobře nerozumí, tedy v češtině. V průběhu správního řízení byly všechny úkony činěny za přítomnosti kvalifikovaného tlumočnicka a teprve Krajský soud v Praze komunikoval se stěžovatelem česky, tedy v jazyce, kterému stěžovatel dobře nerozumí, což odporuje právnímu názoru vyjádřenému například v jistém nálezu Ústavního soudu (*pozn. soudu*: stěžovatel má patrně na mysli nálezu Ústavního soudu ze dne 8. 8. 2005, sp. zn. II. ÚS 186/2005, přestože to nelze tvrdit s jistotou, neboť jej označuje poněkud nestandardně jako „rozhodnutí Ústavního soudu č. 186/95“, tedy neúplně a navíc s patrným překlepem, neboť ve stěžovatelem citované pasáži tohoto nálezu je odkazováno na s. ř. s., tedy na předpis, jenž v roce 1995, který by byl rokem nápadu na Ústavní soud, ještě neexistoval).

Stěžovatel také požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. O této žádosti Nejvyšší správní soud nerozhodoval, neboť ustanovení § 32 odst. 5 zákona o azylu, ve znění účinném od 13. 10. 2005, spojuje odkladný účinek přímo s podáním kasační stížnosti.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech azylu (mezinárodní ochrany) lze pro stručnost odkázat např. na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, sp. zn. 1 Azs 13/2006, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS.

Stěžovatel nejprve namítá, že v jeho případě nebyla dostatečně zvažována hlediska ústavní a mezinárodní, zejména závazky plynoucí pro ČR z Evropské úmluvy. Takovou námitkou ovšem stěžovatel nepokládá otázku, jež by dosud nebyla judikatorně vyřešena, neboť k otázce přednostní aplikace mezinárodních lidskoprávních závazků se zdejší soud již dostatečně vyjádřil ve svém rozsudku ze dne 4. 8. 2005, sp. zn. 2 Azs 343/2004 (publ. pod č. 721/2005 Sb. NSS), kde ovšem také připomněl, že takový postup není namístě, pokud je zjevné, že konkrétní žadatel o azyl nemůže být uprchlíkem typicky proto, že neuvádí žádnou skutečnost svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování. Tato hypotéza dopadá i na stěžovatele, přičemž argumentace obsažená v kasační stížnosti tento závěr spíše potvrzuje než vyvrací. Pokud totiž stěžovatel připomíná vydírání své osoby z důvodu nesplacených dluhů, dopadá na toto tvrzení plně závěr obsažený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2003, sp. zn. 4 Azs 23/2003 (publ. na www.nssoud.cz): „Skutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby a má zde ekonomické problémy, není bez dalšího ani důvodem pro udělení azylu dle § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ani důvodem pro udělení azylu z humanitárních důvodů (§ 14 téhož zákona).“

Ke stěžovatelově námitce, že s ním krajský soud jednal v českém jazyce, jemuž stěžovatel dobře nerozumí, je pak třeba poukázat na právní názor obsažený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, sp. zn. 6 Azs 10/2003 (publ. pod č. 120/2004 Sb. NSS): „*Reaguje-li cizinec v řízení před soudem na úkony soudu činěné v českém jazyce svými podáními činěnými rovněž v českém jazyce, nejsou dány důvody stanovené v § 18 odst. 2 o. s. ř. pro ustanovení tlumočnicka, neboť toho není potřeba.*“

Z vyjádření stěžovatele ze dne 25. 5. 2006 (č. 1. 16) je navíc patrné, že stěžovatel se výslovně vzdal práva na tlumočnicka s tím, že česky umí a rozumí.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tak poskytuje dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasační stížnosti. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a z tohoto důvodu ji odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. února 2007

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu